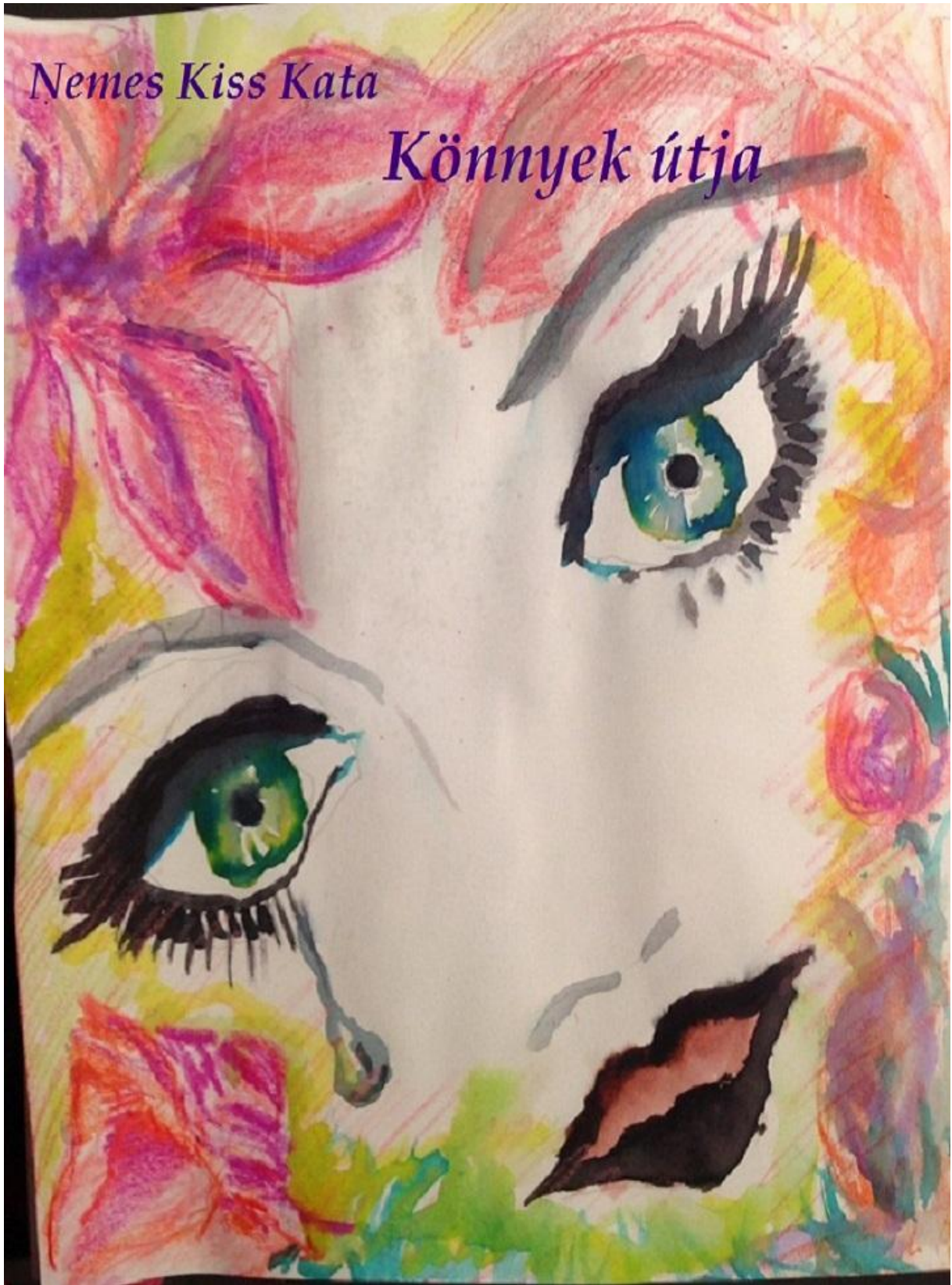

Nemes Kiss Kata

Könnyek útja

Könnyek útja

Versválogatás

Szerző:

Nemes Kiss Kata

Minden jog fenntartva

Borítóterv és kivitelezés:

Boris Vanessza

Szerkesztette: Lélék Sándorné

2014.

Előszó a Könnyek útjához:

A szépség: álom. Az álom segít élni.

Az illúzió pedig megnyitja a remény kapuját.

Távol a világtól, az aljas csapásoktól, a kisszerűnek bizonyuló emberek hétköznapijaitól ott a gyermekeim ragyogó arca. Ők az én igazi értékeim.

Nem szeretem a pályaudvari zsebkendőlengetést. Ha már elkerülhetetlen az elválás, mindenki türelmetlenül várja, hogy „elinduljon a vonat”

Életem: munka, gondosan megtervezett lét, szerelem nélküli szerető, (időnként) és a gyermekeim.

Ha elveszted egy végtagod, a helye még sokáig fáj. Ezt fantomfájásnak hívják.

Az én szívem húsz éve fantom fáj.

A fiatalság ellensége a kompromisszumoknak, a magukkal való megalkuvásnak.

Borzasztó érzés a koporsó mellett állni, közszemlére kitéve, mint baromvásáron. Fogadni a részvétet mutató részvétet nem érzök mohó, kutató tekintetét, érezni a csendes örömeiket: de jó, hogy nem én állok itt,- és úgy érzed, mintha polip ezer csápja húzna a mélybe, fuldoklasz, és sírni sem bírsz, csak vinnyogni,

És ezerszer is felteszed magadban a kérdést: mit keresek itt, mi közöm az egészhez?

És rátelepszenek, és gyászolnak helyetted, - te csak ne törődj semmivel, -és rád borul mások fene-nagy törődése, és belepusztulsz, de nem tehetsz mást, merthogy volt gyerekszobád.

Hát én igenis, törődni akarok! Mindennel!

A gyászomat akarom, a halottaimat akarom, az élőimet akarom, az életemet akarom!

(Sohasem szabad azt mondani: örökre. Csak annyit, hosszú időre.)

.

Hoztam jó, és rossz döntéseket. Vállalom, mert ez vagyok, tetőtől talpig ember, s magamat is szeretnem kell.

*

Vándor

Vándor vagyok ezen a világon.

Vándor, mint víz folyómederben,

Mely tisztit, kavicsot görget,

Mesét csiszol köre,

S tündérálmot hoz.

Mint szél, ki halkán sóhajt,

Felhőt, könnyet hullat

A tisztuláshoz,

S áldást ad vetésnek,

És álmot szivárványvarázshoz.

*

Istenhez vezető utam

A múltam: hosszú volna jellemeznem.

Szép volt, olykor kellemetlen,

De hittem: az élet nem kibogozhatatlan,
Apró, földi létem nyomot hagyhat.
Fejem magasra emelve indultam, fel,
A hegyre. Bizalommal telt ifjú lélek.

A jelenem?
Fanyarság, cinizmus,
Bár még a hegyre tart az út,
A nehézkedés törvénye tűnni látszik.
S bár még távoli a cél,
A szív szárnyal a fény felé,
Isten felé.

A jövőm? Talán lesz még lendület,
Hisz tágas a horizont.
A hegyek leomlani látszanak előttem.
S talán megpihenhetek.
A Fényország, Istenország
Egyre hívogat, egyre vár.

*

Felirtalak

Felirtalak a szívemre,
És a retinámra,
Felirtalak a fűre,
És a lombos ágra.
Felirtalak a kelő napra,
És a fogyó holdra,
Felirtalak a villanásra,

A döbbenet ablakára,
Életemre, halálomra
Felirtalak kedves.

*

Mi az ember?

Az ember:
Nem a föld, és nem az ég,
Nem a piros, nem a kék,
Nem az édes, nem a sós,
Nem a szerelem, és nem a csók,
Nem a nap, és nem a hold,
Nem a gúny, és nem a bók,
Nem a nyár, és nem az ősz,
Nem a mosoly, nem a könny,
Nem az erdő, nem a tenger,
Nem a mersz, és nem a félek,
Nem a béke, nem az örvény,
Nem a fény, és nem a sötét,
Az ember ez mind! Összegyúrva
Isten szeszélye szerint!

*

Nyíl

Felajzott nyíl vagyok.
Húrjaimon
Az élet pengeti, a dallamoz,
Viharos, vagy lágy melódiát.
Életem:
Áttetsző nyár.
Mint százezer sugár
Szövi át a szeretet.
De ki töri át magányom falát?
Ki érti ölelkező szavam?
Ki érti árvaságomat?
Cél?
Eszköz?
Ki vagyok?
Hallod, ha érted kiáltok?
Ha valahol létezel, adj erőt
Kibírnom, ami hátra van: a jövőt!

*

Szavak

Kő
Bölcső
Szeret
Meleg
Öregség
Elég

Kaszál
Halál.

*

Láz

Perzsel, és éget a láz,
A csillapíthatatlan vágy.
Ölelj karjaidba!
Mert kell a szerelmed ájulásig,
Kell kifulladásig,
Égszakadásig,
Földindulásig!

*

Sóhaj

Csupa árnyék, csupa kétség.
Szerelmem, nézd arcomat!
Ha egyszer rád találnék,
Megáldanám sorsomat!
Ám ily csoda nincsen!
Vágyam mindhiába éled:
Elérhetetlen kincs maradsz.
Mégis, ha egyszer rád találnék:
Megáldanám sorsomat!

*

Az éjszaka árnyai

Az éjszaka árnyai
Téged dicsérnek, kedvesem.
Kínoz a vágy.
Hiányod, mint fájdalmas
Ének zeng
A homályon át,
S riadt szívemben a növekvő úr is
Neved susogja, üzen:
Menj hozzá! Siess!
Szeresd, becézd,
Míg néma barátaid:
Az éjszakai árnyak végképp
El-nem ragadnak!
Menj hát, ne tétovázz:
Örülj a csodának!

*

Bódulat

Minden maradék az enyém!

Mint királyi ékszer rakod elém,
S talán még választhatok is!
Fájdalommal telve boldognak hiszel?
Hálásnak a koncokért?

Bódult bogárként röpködök körötted.
Nézd szárnyaim:
Tűz pörköli!
Eléget ez a semmit érő szerelem!

*

Kicsi Krisztus

Ködmönkés, kiscsizmás gyermek
Cipel a hátán egy nehéz keresztet
A térdig érő hóban.
Így szokás temetni a faluban.
Súlyos, nagy a kereszt.
Messze van a temető.
Megrogyan a gyermek,
Felsóhajt:
Hej, Uram, teremtő,
S fogát összeszorítva igazit terhén.
(A kenyérre gondol, amit vesz fizetségén.)
Megáll egy percre, visszanéz:
Messze elmaradva három kistestvér
Ballag a komor menet után:
Kenyeret ígért bátyus, meleget, puhát.
Otthon üres a kamra, a kályhában
Pisla tűz ég,
És petró sincs már a lámpába.
Édesanya sir. A szoba sötét.

A nyolc éves kicsi gyermek
Cipeli hátán a nehéz keresztet.

*

Éjszakai séta

Egyedül sétálok a parkban.
Hirtelen szirénaszó hasít az éjszakába,
Szánalmas, szívszorító hang,
Mint mikor elgázolt kutya könyörög segítségért,
Miközben lassan vonszolja magát a halál felé.
Fojtott kuncogás hallik egy pad felől: ne!
Ebben a nem-ben igen van!
Rejtély, sejtelem, titok,
Vágyakat korbácsoló szenvedély!
Édes illatokat kerget a szél.
Egy madárka halkán megpittyen,
Az avarban bogár neszez.
Titokzatosan bólogatnak a fák,
Árnyuk, mint sötét lepel,
Borul reám.

*

Könnyek

Szívemet kőbe zárták a könnyek:
Nem szárnyal gondolatom.
Szívemben megkövült könnyek,
Enervált, gyenge vagyok.
Szívemben a könnyek
Égetnek, és fájnak,
Felemelnek, és lealáznak,
A megkövült,
Fekete könnyek.

Szívével látó fiamnak

Szeretném neked adni a kék eget,
Csillagfényes éjen a Göncölszekeret,
A napot, virágos réteket,
Szeretném megadni neked.

Szeretném neked adni a madarak röptét,
A tavasz erdő harsány zöldjét,
Mezőkön sárgálló pipitéreket,
Szeretném megadni neked.

Szeretném neked adni arcomat,
Szemem színét, mosolyomat,
Én láttam már a világból eleget:
Látásom adnám neked!

*

Fiamnak

Vártam a percet, fiam,
Amikor egymást megpillantva
Először találkozunk.
Sokára jött áldás,
Kötés-e, vagy oldás?
Van-e föloldozás meg-nem talált
Bűneinkért?
Bűnös vagyok?
Áldozat?
S te, büntelen fiam!

Föloldozod-e valaha édesanyád?
Félelem, harag, és dac,
Szembe a világgal, ha kell!
Érted, de nem ellened!
Szeretlek, kisfiam.
Metafrázis?
Lehet. De igaz!
Élni én már csak érted tudok.

*

Ma bármi

Hó csillag hull az égből,
Fehéren takarja a várost,
Sóhaj száll a lélekből,
Nyomja magányod.

Kihalt, csendes az utca,
A kóbor eb is vackába bujt,
Az éjszaka lapulva,
Osonva a városra borul.

Az utcai lámpa lusta fénye
Titokzatos ábrát rajzol az égre,
Az alakok sötétek, csak
Néhol világít lámpa,

Kóbor, magányos lelkek
Útra kelnek.

Kalandra fel,
Ma bármí sikerülhet.